ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **Ing. Z. M.**, zast. JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2015, čj. MPSV-UM/25409/15/9S-HMP, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2019, čj. 4 Ad 7/2016-48,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Maroši Matiaškovi, LL.M., advokátu, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **3 146 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně jako nájemnice bytu podala dne 30. 6. 2015 žádost o příspěvek na bydlení s nárokem ode dne 1. 7. 2015. K žádosti přiložila prohlášení o výši čtvrtletního příjmu a prohlášení o výši nákladů na bydlení za druhé čtvrtletí roku 2015 podložené fakturami za energie. Z prohlášení vyplynulo, že žalobkyně měsíčně hradila nájem ve výši 13 158 Kč a náklady za energie. Majitelka bytu na žádost správního orgánu potvrdila, že žalobkyně v daném období v bytě žila a hradila náklady ve výši uvedené v prohlášení.

[2] Správní orgán považoval za sporné trvání nájmu, což je nezbytná podmínka pro přiznání dávky podle § 24 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře. Majitelka bytu totiž v předchozích řízeních správnímu orgánu sdělila, že mezi ní a žalobkyní již neexistuje platná nájemní smlouva. Byt pronajímá žalobkyni na základě rozhodnutí o přidělení bytu a dohody

o užívání bytu ze dne 26. 8. 1988. Do nájemního vztahu s žalobkyní vstoupila poté, co si byt zakoupila od minulého majitele, a to v rozsahu dříve smluvených podmínek. Dne 16. 12. 2014 zaslala žalobkyni doporučenou poštou výpověď z nájmu, kterou si však žalobkyně nepřevzala, a tak se majitelce obálka s výpovědí vrátila zpět. Majitelka je přesvědčena, že nepřebírání pošty nelze klást k tíži vlastníka bytu. Nájem podle ní skončil uplynutím tříměsíční výpovědní lhůty dne 1. 4. 2015. O této skutečnosti informovala žalobkyni dopisem ze dne 18. 3. 2015, načež jí žalobkyně písemně odpověděla, že žádnou výpověď neobdržela, a proto účinky výpovědi nemohly k 1. 4. 2015 nastat. Majitelka bytu reagovala na nesouhlas žalobkyně s vystěhováním dalším dopisem, ve kterém žalobkyni poskytla dodatečnou lhůtu k vystěhování do 7. 5. 2015. Tento dopis si žalobkyně nepřevzala. Majitelka bytu proto podala dne 12. 5. 2015 žalobu na vyklizení.

[3] Žalobkyně v průběhu správního řízení doložila, že dne 15. 6. 2015 podala u Obvodního soudu pro Prahu 7 žalobu na přezkum oprávněnosti výpovědi z nájmu. V žalobě namítala, že se výpověď do její dispozice dostala až dne 25. 5. 2015, kdy si ji osobně vyzvedla u právní zástupkyně majitelky bytu. Zpochybnila také výpovědní důvod - majitelka bytu měla údajně jinou možnost bydlení. Podle žalobkyně je třeba do doby rozhodnutí soudu o platnosti výpovědi vycházet z fikce trvání nájemního vztahu.

[4] Rozhodnutím ze dne 29. 9. 2015 Úřad práce ČR, Krajská pobočka pro hlavní město Prahu, nepřiznal žalobkyni od 1. 7. 2015 příspěvek na bydlení. Vysvětlil, že žalobkyni k 1. 4. 2015 zanikl nájemní vztah z důvodu výpovědi nájmu, a proto nesplňuje podmínky v § 24 zákona o státní sociální podpoře. Podání žaloby na přezkum oprávněnosti výpovědi z nájmu nemohlo mít na posouzení věci vliv, jelikož ji žalobkyně nepodala v zákonem stanovené lhůtě, tj. do dvou měsíců od doručení výpovědi.

[5] Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí odvolala. Rozhodnutím ze dne 1. 12. 2015 žalovaný potvrdil závěr úřadu práce o nepřiznání příspěvku na bydlení. Žalovaný konstatoval, že nájem skončil ke dni 1. 4. 2015. Žalobkyně podle jeho názoru nepředložila žádný doklad, z něhož by bylo možné shledat existenci nájemního vztahu. Pokud jde o žalobu na přezkum oprávněnosti výpovědi z nájmu, přisvědčil žalovaný námitce žalobkyně, podle které úřadu práce nepříslušelo určovat, zda podala žalobu opožděně. Ve zbytku se však s argumentací žalobkyně neztotožnil. Žalovaný uzavřel, že zákon o státní sociální podpoře neobsahuje žádné ustanovení, podle kterého by měly správní orgány vyplácet příspěvek na bydlení i po dobu soudního sporu na přezkum oprávněnosti výpovědi z nájmu.

[6] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila žalobou, kterou městský soud rozsudkem ze dne 11. 1. 2019 zamítl. Městský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že podání žaloby na přezkum oprávněnosti výpovědi z nájmu neprodlužuje trvání nájmu po dobu soudního sporu. Zdůraznil, že pravomocný rozsudek může soud vydat až po několika letech. Žádný právní předpis přitom nepřiznává této žalobě odkladný účinek. Účinek výpovědi je třeba vykládat v souladu s § 574 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, který stanoví, že na právní jednání je třeba nahlížet spíše jako na platné než jako na neplatné. Žalobkyně mohla civilnímu soudu navrhnout předběžné opatření, jímž by soud pozastavil účinky výpovědi z nájmu. Existencí takového opatření však žalobkyně neargumentovala. Žalovaný si v souladu s § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu mohl učinit úsudek o tom, zda byla výpověď z nájmu platná. Faktický pobyt žalobkyně v bytě bez platného právního titulu vyžadovaného zákonem nemůže založit nárok žalobkyně na příspěvek na bydlení. Podle § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře má nárok na příspěvek na bydlení pouze vlastník či nájemce. Jiné osoby si tento druh dávky nárokovat nemohou. Příspěvek na bydlení nenáleží například ani podnájemci, tím méně pak osobě pobývající v bytě bez právního titulu. Podle § 24 odst. 2 zákona o státní

pokračování

sociální podpoře, ve znění do 31. 12. 2013, platila fikce trvání nájemního vztahu mezi skončením nájemního poměru a posledním dnem lhůty k vyklizení bytu. Tuto fikci již zákon neobsahuje, a proto ji nelze v posuzované kauze uplatnit.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V ní trvá na tom, že s ohledem na probíhající soudní řízení o přezkumu oprávněnosti výpovědi z nájmu bytu na ni bylo třeba nadále pohlížet jako na nájemce ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře. Stěžovatelka si je vědoma skutečnosti, že § 24 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře vypustil fikci trvání nájmu po dobu od skončení nájmu do posledního dne lhůty k vyklizení bytu. Stěžovatelka se však nedomáhala příspěvku z titulu, že neuplynula lhůta k vyklizení, nýbrž proto, že nájem bytu dosud neskončil z důvodu podání žaloby podle § 2290 občanského zákoníku. Podle stěžovatelky není ničím podložen závěr městského soudu, že žaloba podaná podle § 2290 občanského zákoníku nemá odkladný účinek. Tento právní názor nenachází odraz v platné právní úpravě.

[8] V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka konstatuje, že řízení o soudním přezkumu výpovědi z nájmu bylo pravomocně skončeno až dne 5. 3. 2018. Civilní soudy se přitom meritorně zabývaly spornou otázkou a žalobu neodmítly pro procesní vady. Zdůrazňuje také fakt, že po celou dobu soudního řízení byt obývala a řádně hradila veškeré platby s tím spojené. Stěžovatelka se domnívá, že podání civilní žaloby ze své podstaty odkládá právní účinky výpovědi z nájmu, což dokládá odkazem na § 711 odst. 4 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, platného do 31. 12. 2013. Přestože současný občanský zákoník již obdobné ustanovení neobsahuje, neexistuje žádný rozumný důvod, proč by v této otázce měl být diskontinuální. Dále stěžovatelka namítá, že žalovaný i městský soud převzali nekriticky tvrzení majitelky bytu, že nájem skončil dne 1. 4. 2015, aniž blíže zkoumali, zda se tak skutečně stalo. O zjištěném skutkovém stavu tedy panují důvodné pochybnosti. Stěžovatelka dále napadá závěr městského soudu o tom, že jí nic nebránilo, aby navrhla vydání předběžného opatření. Pokud byla tato skutečnost pro městský soud natolik podstatná, měl stěžovatelku vyzvat k jejímu doložení.

[9] Podle stěžovatelky správní orgány nepřiznáním příspěvku na bydlení nepřípustně zasáhly do jejího práva na bydlení. Stěžovatelka je starší osobou v důchodovém věku a z důvodu výpadku této finanční částky si nemohla zajistit důstojné a adekvátní bydlení. Byla tak vystavena zvýšenému riziku sociálního vyloučení. Na podporu své argumentace stěžovatelka rozsáhle cituje ústavněprávní a mezinárodněprávní zdroje, které garantují právo na bydlení a jeho ochranu. Správní orgány měly vzít v potaz faktickou situaci stěžovatelky, do které by se zamítavým rozhodnutím dostala.

[10] Žalovaný ve vyjádření trvá na tom, že stěžovatelka nesplňuje podmínky § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře. Je přesvědčen, že nájemní vztah končí uplynutím výpovědní doby. Zákon o státní sociální podpoře obsahuje v § 24 odst. 2 fikci trvání nájemního vztahu, žádná z tam uvedených výjimek však na stěžovatelčin případ nedopadá.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] NSS při posuzování přípustné kasační stížnosti dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti

posoudil NSS v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatelka podala dne 30. 6. 2015 žádost o příspěvek na bydlení. Podle § 24 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, platí, že nárok na příspěvek na bydlení má vedle vlastníka též nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu. Toto ustanovení nelze vykládat extenzivně. Za oprávněné osoby proto nelze považovat osoby s jiným právním titulem k užívání bytu, než je vlastnictví či nájem. V minulosti proto soudy rozhodly, že nárok na příspěvek nemá podnájemce, oprávněný z věcného břemene či osoba, která není v bytě hlášena k trvalému pobytu (viz rozsudky ze dne 27. 8. 2015, čj. 2 Ads 168/2015-32; ze dne 29. 10. 2015, čj. 9 Ads 227/2015-41; ze dne 16. 12. 2015, čj. 8 Ads 142/2015-50; ze dne 21. 6. 2017, čj. 6 Ads 284/2016-24).

[14] Podle žalovaného i městského soudu stěžovatelka již ke dni podání žádosti nebyla nájemnicí bytu specifikovaného v žádosti, a proto jí příspěvek na bydlení nenáležel. Podání žaloby dle § 2290 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, podle jejich názoru neprodlužuje trvání nájmu až do pravomocného rozsudku o takové žalobě. Stěžovatelka je naproti tomu přesvědčena, že na ni bylo třeba dále nahlížet jako na nájemnici ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře a nárok na dávku měla až do pravomocného rozhodnutí soudu o žalobě podle § 2290 občanského zákoníku. Na podporu tohoto názoru uvedla stěžovatelka v kasační stížnosti řadu argumentů.

[15] NSS při hodnocení sporné otázky nemohl přehlédnout stěžejní skutečnost, na kterou upozornil již úřad práce, totiž že žaloba, kterou stěžovatelka podala podle § 2290 občanského zákoníku, byla opožděná.

[16] Ze správního spisu vyplývá, že majitelka bytu dle podacího lístku zaslala doporučeně stěžovatelce dne 16. 12. 2014 výpověď z nájmu bytu. Nájem měl skončit ke dni 1. 4. 2015. Ve výpovědi je poučení o běhu výpovědní doby a o možnosti navrhnout přezkum oprávněnosti výpovědi soudem. Podle záznamů pošty na obálce, jejíž kopie je taktéž založena ve správním spisu, stěžovatelka nebyla v místě bydliště zastižena, a proto jí dne 17. 12. 2014 pošta zanechala oznámení o uložení zásilky.

[17] Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu platí:

> „Nejvyšší soud v řadě svých rozhodnutí vyložil, že účinnost adresných jednostranných hmotněprávních úkonů (jakým je i výpověď z nájmu bytu) v režimu občanského zákoníku (zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění do 31. 12. 2013 – dále „obč. zák.“) předpokládá, že projev vůle dojde, resp. je doručen adresátovi, tj. že se dostane do sféry jeho dispozice (§ 45 odst. 1 obč. zák.). Slovní spojení „dostane do sféry jeho dispozice“ nelze vykládat ve smyslu procesněprávních předpisů. Je jím třeba rozumět konkrétní možnost nepřítomné osoby seznámit se s jí adresovaným právním úkonem. Právní teorie i soudní praxe takovou možností chápe nejen samotné převzetí písemného hmotněprávního úkonu adresátem, **ale i ty případy, kdy doručením dopisu či telegramu, obsahujícího projev vůle, do bytu adresáta či do jeho poštovní schránky, popřípadě i vhozením oznámení do poštovní schránky o uložení takové zásilky, nabyl adresát hmotněprávního úkonu objektivní příležitost seznámit se s obsahem zásilky. Přitom není nezbytné, aby se adresát skutečně seznámil s obsahem hmotněprávního úkonu, dostačuje, že měl objektivně příležitost tak učinit** (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 15. 1. 2004, sp. zn. 32 Odo 442/2003, ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. 28 Cdo 72/2004, a ze dne 16. 3. 2005, sp. zn. 26 Cdo 864/2004). […]

pokračování

> S předestřenými právními názory se Nejvyšší soud ztotožňuje i v poměrech právní úpravy obsažené od 1. 1. 2014 v zákoně č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále opět jen „o. z.“). Povaha výpovědi z nájmu bytu jakožto adresného jednostranného hmotněprávního jednání totiž zůstala nedotčena a i nadále platí, že právní jednání působí vůči nepřítomné osobě v okamžiku, kdy jí projev vůle dojde (§ 570 odst. 1 o. z.) - srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 2019, sp. zn. 26 Cdo 3716/2018.“
>
> (viz usnesení NS ze dne 11. 4. 2019, sp. zn. 26 Cdo 1926/2018; zvýraznění doplnil NSS).

[18] Z podkladů založených ve správním spisu vyplývá, že výpověď z nájmu bytu stěžovatelce došla (dostala se objektivně do její dispozice) dne 17. 12. 2014, jelikož již tohoto dne nabyla objektivní možnost se se zásilkou seznámit. Skutečnost, že si stěžovatelka obálku vyzvedla dne 25. 5. 2015 u právní zástupkyně majitelky bytu, není pro posouzení včasnosti žaloby podstatná. Podle § 2290 občanského zákoníku má nájemce právo podat návrh soudu, aby přezkoumal, zda je výpověď oprávněná, *do dvou měsíců ode dne, kdy mu výpověď došla*. Komentářová literatura k tomu uvádí, že „[n]*ájemce je limitován k podání návrhu lhůtou dvou měsíců počítanou ode dne, kdy mu výpověď došla. Došla-li výpověď např. 5. března, je posledním dnem lhůty k podání žaloby 5. květen.* A contrario *po uplynutí této lhůty již právo žádat soud o přezkoumání výpovědi nemá. Lhůta je tak lhůtou prekluzivní. Jde o lhůtu hmotněprávní, tzn. v poslední den lhůty již musí být návrh soudu podán, nepostačí jeho předání k přepravě provozovateli poštovních služeb*“ [Bajura, J. - Salač, J., komentář k § 2290 občanského zákoníku. In: Švestka, J. - Dvořák, J. - Fiala J. a kol. *Občanský zákoník: komentář. Svazek V. (§ 1721 až 2520)*. Praha: Wolters Kluwer, 2014, [online] verze dostupná v ASPI].

[19] Optikou výše uvedeného lze uzavřít, že žaloba podaná u Obvodního soudu pro Prahu 7 až dne 15. 6. 2015, tedy téměř 5 měsíců poté, co stěžovatelce došla výpověď z nájmu, byla zjevně opožděná. Přesně z toho důvodu proto úřad práce jako správní orgán v prvním stupni stěžovatelce nepřiznal příspěvek na bydlení. Stěžovatelka v průběhu správního řízení ani v odvolání proti tomuto rozhodnutí neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, které by zpochybnily výše popsaný způsob doručení. Nevyjádřila se žádným způsobem ani k podkladům založeným ve správním spisu, konkrétně ke kopii výpovědi s podacím lístkem a kopii obálky s vyznačenými poštovními záznamy. V odvolání stěžovatelka pouze obecně namítla, že úřadu práce nepřísluší určovat, zda žalobu podala včas. NSS s tímto tvrzením nesouhlasí. Správní orgán si nepochybně mohl o této jednoduché procesní otázce učinit úsudek sám [srov. § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Je proto třeba korigovat též právní názor vyslovený v rozhodnutí žalovaného, který se v tomto ohledu ztotožnil se stěžovatelkou (viz bod [5] shora). Ve svém celku nicméně rozhodnutí žalovaného obstojí, protože stěžovatelkou podaná žaloba za daných okolností vskutku nemohla prodloužit období, v němž měla stěžovatelka nárok na výplatu příspěvku na bydlení.

[20] Je-li zasaženo do práv nájemce, je na něm, aby se bránil právem stanoveným způsobem (v souladu se zásadou, že *právo patří bdělým*). Žalobu dle § 2290 občanského zákoníku, která nebyla podána v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě, soud nebude posuzovat meritorně, vůbec se proto nebude zabývat oprávněností výpovědi. Opožděná žaloba automaticky vylučuje úspěch nájemce v řízení o oprávněnosti výpovědi. Již jen proto nemůže nájemci založit právo na bydlení do doby pravomocného skončení soudního řízení. Poskytování příspěvku na bydlení osobě, která postrádá právo v daném bytě bydlet, by bylo v rozporu se smyslem a účelem této dávky (srov. přiměřeně rozsudky ze dne 11. 5. 2017, čj. 3 Ads 243/2016-53, či ze dne 26. 1. 2017, čj. 7 Ads 252/2016-80).

[21] Stěžovatelka tedy v důsledku podání opožděné žaloby nemohla mít nárok na příspěvek na bydlení až do doby pravomocného skončení soudního řízení. S ohledem na vše výše uvedené nemohl NSS kasační stížnosti vyhovět.

[22] Závěry vyslovené v nynější kauze se vztahují k situaci, kdy žaloba podaná dle § 2290 občanského zákoníku je zjevně opožděná. Tuto specifickou skutečnost nemohl NSS přehlédnout. Bylo proto již nadbytečné, aby se NSS v obecné rovině, bez ohledu na specifika nynější kauzy, zabýval otázkou, jaké účinky by (teoreticky) mělo podání včasné žaloby dle § 2290 občanského zákoníku a zda by v takovém případě žadateli náležel příspěvek na bydlení podle § 24 zákona o státní sociální podpoře až do doby pravomocného rozhodnutí soudu. Tato obecná otázka je totiž odtržena od konkrétních skutkových okolností nynější kauzy a její vyřešení není pro posouzení této věci jakkoliv významné.

[23] NSS jen dodává, že si je vědom rozporných názorů právní doktríny k otázce dopadů včas podané žaloby dle § 2290 občanského zákoníku na postavení nájemce [např. *Selucká a Hadamčík* měli v roce 2015 za to, že pokud by se nájemce bránil žalobou na určení oprávněnosti výpovědi nájmu (§ 2290 obč. zák.), pak nájemce užívá předmět nájmu po právu, byť by později soud rozhodl, že pronajímatel vypověděl nájem bytu (domu) oprávněně. Právní úprava podle obou autorů sice výslovné ustanovení zakotvující tzv. právo na bydlení, které by mělo nájemci svědčit až do okamžiku pravomocného rozhodnutí soudu ve věci přezkumu oprávněnosti výpovědi nájmu, neobsahuje, lze je však dovodit „*z právně nejistého postavení nájemce, kterému právo nájmu může, ale nemusí svědčit, tj. není jisto, zdali nájemci právo nájmu svědčí, či nikoli. Je tedy namístě nájemce chránit a stanovit, že nájemce má povinnost vyklidit byt až v okamžiku, kdy je postaveno najisto, že nájem zanikl výpovědí.* […] *byť by to z dikce obč. zák. výslovně nevyplývalo, svědčí nájemci právo na bydlení v bytě za předpokladu, že se brání žalobou na přezkum oprávněnosti výpovědi soudem. Pronajímateli v takovém případě svědčí právo na náhradu ve výši ujednaného nájemného dle § 2295 obč. zák. V případě nájmu bytu (domu) je nutné zohlednit skutečnost, že nájem bytu slouží k uspokojování základní lidské potřeby – potřeby lidsky důstojného bydlení. V okamžiku, kdy právo neposkytne dostatečnou ochranu subjektivnímu právu nájemce, zasahuje tím do základních lidských práv nájemce.*“[1]; k témuž závěru směřoval v roce 2016 *Křeček*;[2] naproti tomu opačný názor vyslovily *Kabelková a Selucká* v komentáři z roku 2014[3]; konečně *Bajura a Salač* v komentáři z roku 2014 upozorňují, že posouzení této otázky je sporné, aniž se vyslovují pro to či ono řešení[4]]. Stejně tak si je NSS vědom i toho, že otázku postavení nájemce v průběhu soudního řízení o oprávněnost výpovědi z nájmu doposud finálně nerozřešila ani civilní judikatura. Tím spíše pak není úkolem NSS, aby se k těmto sporným otázkám jakkoliv vyjadřoval nad rámec argumentace nezbytně nutné pro rozsouzení nynější věci.

[24] NSS nepřisvědčil ani argumentaci stěžovatelky, že nepřiznáním příspěvku na bydlení správní orgány porušily její právo na bydlení. Stěžovatelka v této souvislosti poukázala na svůj vyšší věk, nepříznivou bytovou situaci v Praze a zvyšující se náklady. NSS obtížnou situaci stěžovatelky chápe. Je však třeba dodat, že po uzavření nového nájemního vztahu může stěžovatelka znovu požádat o příspěvek na bydlení dle § 24 zákona o státní sociální podpoře, případně též o doplatek na bydlení dle § 33 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi.

---

1 Selucká, M. - Hadamčík, L. *Nájem bytu a domu po rekodifikaci soukromého práva.* 1. vyd. Praha: Wolters Kluwer, 2015, kapitola III. a VII., bod 14, dostupné [online] v ASPI

2 Křeček, S. *Nájemní a družstevní bydlení podle nového občanského zákoníku a zákona o obchodních korporacích.* 2. aktualizované vydání. Praha: Leges, 2016, s. 128-129

3 Kabelková, E. - Selucká, M. in: Hulmák, M. a kol.: *Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část (§ 2055-3014). Komentář.* 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 465-468

4 Bajura, J. - Salač, J., in: Švestka, J. - Dvořák, J. - Fiala J., a kol. *Občanský zákoník: komentář. Svazek V.* (§ 1721 až 2520). Praha: Wolters Kluwer, 2014, dostupné [online] v ASPI

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[25] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[27] Zástupcem stěžovatelky byl usnesením NSS ze dne 11. 4. 2019 ustanoven JUDr. Maroš Matiaško, LL.M., advokát, jehož odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí stát. NSS přiznal odměnu za dva úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení a sepsání doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za provedené dva úkony právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 2 000 Kč [§ 9 odst. 2 ve spojení s § 7 bodem 3 advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Za úkony právní služby tedy advokátovi náleží 2 600 Kč a dále částka odpovídající DPH ve výši 21 % (tzn. 546 Kč), celkem tedy 3 146 Kč. Tuto částku NSS vyplatí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2019

Zdeněk Kühn ¨
předseda senátu